2026-25-RE

Causa 2026-25-RE

(Tomàs Marot i Tomàs Esteve c/ Comú d'Escaldes-Engordany)

Número de registre 149-2026. Recurs d'empara

Sentència del 15 de juny del 2026

BOPA núm. 71, del 25 de juny del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 23 de març del 2026, per la representació processal de la Sra. Sandra Tomàs Marot i del Sr. Raül Tomàs Esteve, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 29 de setembre del 2025, dictada per la Secció de Contenciós-Administratiu 2 de la Batllia, i, contra la sentència del 5 de març del 2026, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret i en la legalitat i del dret a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la sentència dictada per la Sala Administrativa, que retrotregui les actuacions al moment anterior al seu pronunciament per tal que es dicti una altra resolució d'acord amb els arguments exposats en aquest recurs. Així mateix, en virtut de l'article 88 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, sol·licita que se suspenguin els efectes de la sentència impugnada;

Vista la Constitució, especialment, els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment, el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 27 d'abril del 2026 que va admetre a tràmit aquesta causa sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 15 de maig del 2026, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de maig del 2026, per la representació processal del Comú d'Escaldes-Engordany;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Pastor Vilanova;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El Comú d'Escaldes-Engordany va presentar una demanda jurisdiccional mitjançant la qual sol·licitava la declaració de nul·litat d'uns actes administratius determinats, així com la dels POUP del 2007 i del 2018, pel que feia a la classificació com a sòl urbà consolidat dins de la unitat d'actuació UA-SUC-39 de la finca anomenada "*Terres del Solà de l'Estany*" o "*Terres del Serrat de l'Estany*".

La representació processal de la Sra. Sandra Tomàs Marot i del Sr. Raül Tomàs Esteve, com a part demandada, va contestar a aquesta demanda.

1.2. El 3 de juliol del 2024, la Secció de Contenció-Administratiu 2 de la Batllia va dictar una sentència que desestimava aquesta demanda.

1.3. El Comú d'Escaldes-Engordany va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 12 de desembre del 2024, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència, en què decidia estimar parcialment aquest recurs, revocar la sentència impugnada en l'exclusiu particular relatiu a la impugnació dels decrets enumerats com a núm. 6 i 9 del grup 3 de la demanda; acordar la retroacció de les actuacions, amb devolució de les mateixes a l'òrgan de procedència, a fi que s'examini i es resolgui si existeix un motiu de nul·litat de ple dret de les resolucions esmentades, en aplicació del principi de jerarquia normativa, per la possible existència d'una contradicció entre les previsions del POUP amb la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, quant a la classificació dels terrenys com a sòl urbà consolidat.

1.4. El 7 de febrer del 2025, la Secció de Contenció-Administratiu 2 de la Batllia va dictar una sentència que estimava en part la demanda del Comú d'Escaldes-Engordany i declarava la nul·litat de ple dret dels POUP del 2007 i del 2018, únicament en quant a la classificació com a sòl urbà consolidat dins de la unitat d'actuació UA-SUC-39 de la finca anomenada "*Terres del Solà de l'Estany*".

1.5. La representació processal de la Sra. Sandra Tomàs Marot i del Sr. Raül Tomàs Esteve va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 22 de setembre del 2025, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual estimava aquest recurs i acordava novament la retroacció de les actuacions, amb devolució de les mateixes a l'òrgan de procedència, a fi que s'examinés i es resolgués si la disposició addicional segona de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme era aplicable respecte de la finca dels demandats, i als efectes que se'n derivaven, que era la pretensió que es formulava al recurs d'apel·lació.

1.6. El 29 de setembre del 2025, la Secció de Contenció-Administratiu 2 de la Batllia va dictar una

sentència que estimava en part aquesta demanda, que declarava que la classificació urbanística de la finca coneguda com a "*Terres del Solà de l'Estany*" -en el POUP s'anomena "*Terres del Serrat de l'Estany*"- integrada dins de la unitat d'actuació UA-SUC-39 com a sòl urbà consolidat, no és ajustada a dret i als fins que legitimen l'actuació administrativa; i, que acordava la nul·litat de plet dret del Decret del 31 de desembre del 2007, mitjançant el qual s'aprovava el POUP d'Escaldes-Engordany, així com la del Decret del 25 de juny del 2018, mitjançant el qual s'aprovava la primera revisió del POUP, únicament pel que feia a la classificació com a sol urbà consolidat dins de la unitat d'actuació UA-SUC-39 de la finca anomenada "*Terres del Solà de l'Estany*" o "*Terres del Serrat de l'Estany*".

1.7. La representació processal dels recurrents va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 5 de març del 2026, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què acordava desestimar aquest recurs i confirmar la decisió de la primera instància.

1.8. El 23 de març del 2026, la representació processal de la Sra. Sandra Tomàs Marot i del Sr. Raül Tomàs Esteve va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 29 de setembre del 2025, dictada per la Secció de Contenciós-Administratiu 2 de la Batllia, i contra la sentència del 5 de març del 2026, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret i en la legalitat i del dret a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació dels recurrents

- En primer terme, els recurrents addueixen que la Sala Administrativa no afronta de manera directa la tesi central del recurs, és a dir, que la classificació de la finca com a sòl urbà consolidat no depèn exclusivament de la concurrència dels serveis urbanístics, establerts a l'article 25 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, sinó també del règim específic previst per a les urbanitzacions aprovades amb anterioritat a la Llei, a la llum de l'article 83 de la Llei esmentada i dels articles 7.1 e) i 8.1.2 del Reglament urbanístic.

- Retreuen a la Sala Administrativa remetre's als raonaments de la instància i afirmar que comparteix la seva interpretació sense exposar-ne els motius.

- Manifesten que l'article 83 esmentat distingeix de forma expressa entre urbanitzacions existents i urbanitzacions aprovades, i, aquesta diferenciació no pot ser ignorada, ja que altrament es buidaria de contingut aquest precepte.

- Afegeixen que l'article 8.1.2 del Reglament urbanístic, el qual es remet directament a l'article 83 esmentat, estableix de manera expressa que "*els terrenys sense urbanitzar però amb una urbanització aprovada amb anterioritat a la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme*" s'han de classificar com a sòl urbà consolidat, per tant, no cal que els terrenys estiguin urbanitzats, requerint-se només que la urbanització estigui aprovada, tanmateix, la Sala exigeix que els terrenys han d'estar urbanitzats, d'acord amb l'article 25 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme.

- Posen en relleu que la Sala Administrativa també ha guardat silenci respecte a l'al·legació introduïda per aquesta part relativa al fet que els dos planejaments reconeixen les urbanitzacions aprovades amb anterioritat a la Llei com a un supòsit de classificació de sòl urbà.

- Segons el seu parer, la sentència impugnada no només deixa sense resposta normes decisives, sinó que arriba a una conclusió incompatible i injustificada amb aquestes. l una resolució que arriba a un pronunciament mitjançant una lectura fragmentària i contradictòria del marc normatiu aplicable no supera el cànon constitucional de raonabilitat.

- En segon terme, pel que fa a l'aplicació de la disposició addicional segona de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, al·leguen que atès que la Sala Administrativa es limita a dir que els arguments d'aquesta part no poden desvirtuar les argumentacions del tribunal de primera instància, no tenen la possibilitat de saber per què s'accepten unes argumentacions i les altres no.

- Conclouen que aquesta absència de resposta raonada produeix indefensió, perquè els impedeix conèixer les bases jurídiques efectives de la decisió impugnada.

- Discrepen del raonament de la Sala Administrativa d'acord amb el qual es suggereix que la condició de sòl urbà consolidat no podria projectar-se sobre la seva finca fins a l'aprovació de la Llei 7/2018, ja que l'article 83 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme ja preveia el tractament específic de les urbanitzacions aprovades amb anterioritat a la Llei, i que el desplegament reglamentari, en particular, l'article 8.1.2 del Reglament urbanístic, dissipa qualsevol dubte interpretatiu en establir expressament que els terrenys sense urbanitzar, però amb una urbanització aprovada amb anterioritat a la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme s'han de classificar com a sòl urbà consolidat. Per tant, la disposició addicional segona no crea *ex novo* una realitat

jurídica abans inexistent, sinó que complementa, concreta i fa operatiu un règim que ja estava normativament anunciat.

- Posen en relleu que la Sala Administrativa va en contra del tenor literal de la Llei, ja que la disposició no limita el seu àmbit d'aplicació als nuclis amb construccions ja bastides, sinó tot al contrari abasta tots els terrenys i indica "*obres d'urbanització inacabades*".

- Així mateix, com a suport d'aquestes al·legacions, en el recurs d'apel·lació, les fitxes dels polígons del POUP estableixen que "*La delimitació del present polígon d'actuació es realitza per identificar els terrenys que es troben en SUC de gestió directa però que no gaudeixen dels serveis mínims, ni es troba realitzada la cessió dels vials al Comú, i completar la urbanització pendent*".

- D'això se'n deriva que és evident que la sentència és irracional i no fonamentada, ja que, d'una banda, s'incompleix la legislació d'una forma palmària, i, d'altra banda, es deixen sense resposta arguments essencials per a la resolució del cas.

- En tercer terme, els recurrents retreuen a la Sala haver comès un error en el moment d'aplicar la seva jurisprudència, cita una sentència i reprodueix el contingut d'una altra. Segons el seu parer, aquest error és determinant, ja que el contingut exposat no guarda cap relació amb el seu cas, en canvi, la sentència citada i no reproduïda sí que permet fonamentar les al·legacions d'aquesta part, ja que en aquell cas (Comú de La Massana) els terrenys d'autes tenien la condició de sòl urbà consolidat pel fet de tenir una urbanització aprovada abans de la Llei, malgrat que els serveis no estiguessin acabats.

- Citen la jurisprudència constitucional en la matèria i conclouen que la conseqüència constitucional és clara: si la sentència s'aparta d'un precedent del mateix tribunal sense oferir cap raó per fer-ho, i això succeeix, a més, perquè s'ha confós de resolució i s'ha aplicat una jurisprudència aliena al cas, la motivació esdevé no raonable i lesiva del dret reconegut a l'article 10 de la Constitució.

- En quart terme, sobre la prova pericial addueixen que la Sala Administrativa no fa altra cosa que evidenciar el desconeixement que ha tingut de les seves al·legacions, les quals justifiquen que la classificació té el seu fonament en l'article 83 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, en la disposició addicional segona d'aquesta Llei i en la jurisprudència continguda en la sentència 20-2010, dictada el 12 d'abril del 2010. Per tant, la referida prova pericial esdevé insubstancial, ja que la resolució d'aquest cas no passa per determinar si la parcel·la té tots els serveis urbanístics.

- En cinquè terme, pel que fa al principi d'igualtat, al·leguen que la resposta continguda en la sentència impugnada vulnera el cànon de motivació. A més de la seva brevetat, constaten que la Sala Administrativa només es fonamenta en un greuge comparatiu amb una urbanització, tanmateix, en el recurs d'apel·lació es feia referència a altres unitats d'actuació, que s'han classificat com a sòl urbà consolidat, tot i que és un fet notori que els seus accessos i els seus serveis no compleixen les exigències urbanístiques.

- Per acabar, demanen al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la sentència dictada per la Sala Administrativa, que retrotregui les actuacions al moment anterior al seu pronunciament per tal que es dicti una altra resolució d'acord amb els arguments exposats en aquest recurs.

2.2. Argumentació de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia

- En primer lloc, la Sala Administrativa exposa els antecedents del litigi i després d'indicar que els actes inclosos en els grups 1 i 2 no podien ser anul·lats per motiu de prescripció, analitza de manera concreta els acords enumerats com a 6 i 9 del grup 3, que es refereixen als POUP del 2007 i del 2018, sobre els quals aquesta Sala va arribar a la conclusió, en la sentència recaiguda en l'apel·lació anterior, que tenien naturalesa reglamentària i que, per consegüent, es trobaven sotmesos al principi de jerarquia normativa que estableix l'article 7 del Codi de l'Administració i se'ls hi podia aplicar el motiu de nul·litat (article 50 d), raó per la qual s'havia de contrastar el seu contingut amb les previsions de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme.

- I recordava que l'acció que l'Administració podia exercir per obtenir la declaració de nul·litat de ple dret d'un acte per infracció de la jerarquia normativa era, en principi, imprescriptible, a diferència dels supòsits de mera anul·labilitat, com s'acabava d'examinar.

- Precisa que és cert que també són aplicables en aquests supòsits els límits derivats de la seguretat jurídica, de la consolidació de situacions, de l'equitat o de la bona fe. Tanmateix, en aquest cas no es poden considerar aplicables aquestes limitacions a la imprescriptibilitat de l'acció. En efecte, el Comú pretenia impugnar la classificació atorgada a uns terrenys per un pla urbanístic que va ser revisat l'any 2018, menys de quatre anys abans de la formulació de la demanda. D'altra banda, de les actuacions resulta que la urbanització d'aquests terrenys no està completada, per la qual cosa no es pot parlar de consolidació de situacions, sinó que la discussió sobre l'abast que han de tenir aquests treballs d'urbanització i les obligacions que pesen sobre els propietaris són plenament actuals.

- Seguidament, la Sala Administrativa analitza l'al·legació dels apel·lants segons la qual consideren que la seva finca té la condició de sòl urbà consolidat, ja que la disposició addicional segona de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme (introduïda per la Llei 7/2018) estableix que:

"*Disposició addicional segona. Urbanitzacions amb autorització aprovada anteriorment a l'entrada en vigor dels plans d'ordenació i urbanisme parroquial.*

1. En les urbanitzacions aprovades d'acord amb la normativa anterior als plans d'ordenació i urbanisme parroquials que encara tenen obres d'urbanització inacabades, que no han entregat la vialitat al comú, o que no compleixen els estàndards mínims que estableix el Reglament d'urbanització, el Pla d'ordenació i urbanisme parroquial pot fixar una amplada dels vials inferior i uns pendents superiors als que estableix el Reglament d'urbanització, però que han de ser iguals, com a mínim, als previstos en el decret d'autorització de la urbanització. L'autorització d'una amplada de vial inferior o d'un pendent superior als que resulten de la normativa vigent requereix el previ informe favorable del Ministeri titular de protecció civil.

2. En les urbanitzacions a que es refereix l'apartat precedent, els propietaris tenen l'obligació de realitzar, a les seves costes, les obres d'urbanització pendents i, si escau, l'entrega de vials al comú. Amb aquesta finalitat, el comú delimita polígons d'actuació, a proposta dels propietaris, o bé d'ofici. Els propietaris han de contribuir a l'execució de les obres d'urbanització pendents en proporció a l'aprofitament urbanístic que els correspon, estigui materialitzat o no (...)".

- La Sala Administrativa posa en relleu que la sentència de la primera instància va declarar que mitjançant aquesta disposició no es podia justificar la qualificació com a sòl urbà consolidat de terrenys que no disposen dels serveis urbanístics bàsics o quan els mateixos no es troben suficientment dimensionats (subministrament d'aigua potable, sanejament, evacuació d'aigües pluvials, enllumenat, etc.). Dit d'una altra manera, la impossibilitat física o històrica que pot justificar l'adaptació dels vials no és equiparable a la manca de serveis essencials: mentre que les limitacions orogràfiques o la vialitat preexistent permet justificar que no s'assoleixen les amplades i pendents normatives, la implantació i la correcta dimensió de les xarxes bàsiques és una obligació urbanística exigible i materialment possible, que no queda dispensada per aquesta disposició addicional. Així ho exigeix l'article 25 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme quan defineix el sòl urbà consolidat, el qual requereix l'existència efectiva i operativa d'aquestes infraestructures mínimes.

- Esmenta la prova pericial practicada de la qual se'n deriva que en la finca no hi ha cap habitatge, ni cap construcció bastida, més enllà d'uns vials molt degradats. Per consegüent, considera que no s'ha vulnerat el principi d'igualtat, compte tingut que el paràmetre de comparació aportat per la part apel·lant és el d'una urbanització amb edificis ja bastits i habitats, per la qual cosa no es tracta de dos situacions iguals, sinó ben diferents.

- Per aquests motius, la Sala Administrativa conclou que la inclusió com a sòl urbà consolidat de la finca "*Terres del Solà de l'Estany*" (o "*Terres del Serrat de l'Estany*") al POUP és clarament contrari a la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, i, per tant, desestima el recurs d'apel·lació i confirma la sentència apel·lada.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- En primer lloc, el Ministeri Fiscal considera que l'article 83 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme no podia ser d'aplicació, ja que no hi havia una urbanització ja existent o una zona urbana consolidada. I pel que feia al fet que la mateixa es pogués considerar aprovada amb anterioritat a la Llei, la seva manca de consolidació quant a la implantació dels serveis bàsics per prestar servei a la previsió urbanística, impedia sostreure's dels requisits que preveia la norma base per poder considerar uns determinats terrenys com a sòl urbà consolidat.

- Afegeix que la sentència impugnada també analitza l'aplicació de la disposició addicional segona de la Llei esmentada, deixant palès que la finalitat és la de facilitar la regularització de vials antics que, per la seva orografia o pel traçat històric, no podem complir les noves dimensions mínimes, evitant que quedin urbanitzacions bloquejades només per qüestions de pendent o d'amplada de carrers.

- Per tant, encara que els recurrents no comparteixin els arguments invocats, la sentència impugnada de la Sala Administrativa no pot considerar-se il·lògica, absurda o arbitrària i, doncs, aquests greuges han de ser desestimats.

- En segon lloc, pel que fa a l'error en el supòsit reproduït en la resolució impugnada i en la vulneració del principi d'igualtat, argumenta que el Tribunal Constitucional ha precisat que les errades que es puguin cometre en la redacció de les resolucions han de generar una indefensió de caire objectiu (veg. per ex. la sentència del 15 de gener del 2024, recaiguda en la causa 2023-67-RE).

- Posa en relleu que, en aquest cas, la referència (errònia) a la sentència en qüestió i la seva reproducció parcial (correcta) no genera cap indefensió.

- De fet, aquesta referència pretén reforçar l'argumentari que la disposició addicional de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme es refereix únicament a amplades de vials, sense que sigui necessari pronunciar-se sobre l'altra sentència invocada per la part recurrent.

- Addueix que tampoc és discutible que la sentència impugnada de la Sala Administrativa omet pronunciar-se sobre totes les altres unitats citades per l'escrit d'apel·lació, com a paràmetre comparatiu, excepte "*el d'una urbanització amb edificis bastits i habitats*".

- Ara bé, considera que cap d'aquests greuges desvirtuen els motius concrets que fonamenten el raonament del nucli de la decisió adoptada, exposats en l'apartat anterior i, per tant, també s'han de desestimar.

- Per acabar, demana la desestimació d'aquest recurs d'empara per no haver-se produït cap vulneració dels drets fonamentals al·legats.

2.4. Argumentació del Comú d'Escaldes-Engordany

- Aquesta part s'oposa al recurs d'empara, ja que considera que la Sala Administrativa ha efectuat una anàlisi teleològica de la norma (LGOTU) i conclou que allò que pretenen els recurrents és contrari a l'esperit i a la voluntat del legislador.

- La Sala Administrativa, després de desenvolupar en 12 folis el seu argumentari jurídic, va concloure que "*En definitiva, la inclusió com a sòl urbà consolidat de la finca "Terres del Solà de l'Estany" (o "Terres del Serrat de l'Estany") al PGOP és clarament contrari a la LGOTU, la qual cosa obliga a la desestimació del recurs d'apel·lació i la confirmació de la sentència apel·lada*".

- Pel que fa a l'article 83 de la Llei general de l'ordenament territorial i urbanisme, no és cert que la sentència impugnada no l'hagi tingut en compte en el moment de resoldre, ja que la Sala Administrativa sí que va escoltar els motius exposats per l'adversa, els va analitzar i els va refusar.

- Així a la pagina 9 de la sentència impugnada, s'indica que: "*Contràriament, la tesi de la part demandada -ara part apel·lant-, és que la pròpia LGOTU preveu un règim excepcional, no només per*

les urbanitzacions consolidades, sinó també per aquelles que estiguessin simplement aprovades, amb independència del grau d'execució de les obres d'urbanització", fet que demostra que la sentència portada en empara ha copsat perfectament allò que al·lega l'adversa en relació amb l'article 83 esmentat.

- Seguidament, la Sala Administrativa es remet al raonament de la Batllia i conclou que sense necessitat d'analitzar si es tracta de poblats, d'urbanitzacions ja existents o aprovades o zones urbanes consolidades, considera que per tal que pugui ser d'aplicació l'article 83 esmentat, la urbanització ha d'estar bastida o gaudir d'una situació consolidada.

- l contràriament a aquesta situació, recolzant-se i afegint les conclusions de la pericial practicada en autes, conclou que aquesta revela la manca de serveis bàsics urbanístics de la finca, considerant, per consegüent, que la urbanització en litigi no pot ser considerada amb una situació consolidada.

- Recorda que la possibilitat de no analitzar en profund detall el contingut de tota una disposició normativa ha estat admesa per aquest Tribunal.

- Pel que fa a l'aplicació de la disposició addicional segona de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, aquesta part coincideix amb la Sala Administrativa i considera que no es pot donar lloc a la interpretació efectuada pels recurrents, ja que si se seguís la seva teoria, això significaria que durant 18 anys el terreny hauria estat urbanitzable i de cop i volta i sense que s'hagués fet cap intervenció en el terreny, per la mera entrada en vigor d'aquesta disposició addicional, el terreny passaria a ser sòl consolidat, interpretació que manca de qualsevol lògica.

- Sobre l'error de la sentència citada pels recurrents, el qual considera que és un error induït pels recurrents mateixos, ja que en cap moment en van indicar ni el número, ni la data, manifesta que no és determinant, per tal com no seria d'aplicació a la causa.

- Insisteix que és potestat de l'Administració voler definir el sòl urbà consolidat de la manera següent: "*7.5. El sòl urbà. Constitueix sol urbà els terrenys que disposin almenys d'accés rodat, dels serveis d'aigua potable, evacuació d'aigües residuals i subministrament d'energia elèctrica, per servir les necessitats de les edificacions o instal·lacions previstes en la planificació*" (Memòria del POUP del 2018).

- Sobre el principi d'igualtat, aquesta part al·lega que la sentència impugnada considera que les urbanitzacions aportades per l'adversa com a punt de comparació ja tenen edificis bastits i habitats,

en consecució dels arguments que ja ha exposat anteriorment quan considera que perquè pugui ser sòl consolidat ha de gaudir de situacions ja consolidades. La seva motivació, per tant, és suficient, si es té lògicament en compte l'anterior raonament i no s'analitza de forma aïllada aquell únic paràgraf final de la sentència.

- En segon terme, la comparació amb la jurisprudència que els recurrents al·leguen no té res a veure amb el raonament de la sentència. En aquest cas, la Sala Administrativa no està dient que el fet d'estar edificat sigui l'única condició perquè un terreny sigui sòl urbà consolidat, sinó que allò que està dient és que en un supòsit com aquest, on existeix una urbanització aprovada amb anterioritat a la LGOTU, per tal que aquesta pugui ser sòl urbà consolidat, com a mínim, ha de tenir una situació consolidada o amb edificis bastits i habitats. Cosa que no és el mateix.

- En el tercer cas, la sentència impugnada no s'ha limitat a quedar-se amb Can Noguer, sinó que parla del "*paràmetre de comparació*", que en tots els casos es tracten d'urbanitzacions amb situacions consolidades.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara i que condemni als recurrents al pagament de les costes processals causades, incloent els honoraris d'advocat i de procurador.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El motiu principal d'aquest recurs d'empara es basa en el caràcter suposadament erroni de les resolucions judicials que han estat adoptades amb anterioritat, és a dir, la sentència del 5 de març del 2026, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, la qual confirmava la sentència anterior de la Batllia del 29 de setembre del 2025. La part recurrent estima que s'han conculcat els seus drets protegits a l'article 10 de la Constitució, especialment, els seus drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la defensa.

3.2. És ben sabut que el recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància, ni en un tribunal suprem; i que l'únic objecte del recurs d'empara és verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.3. El litigi actual versa sobre la qualificació urbanística del terreny anomenat "*Terres del Solà de l'Estany*" (o "*Terres del Serrat de l'Estany*") que es troba inclòs dins la unitat d'actuació UA-SUC-39 del POUP de la parròquia d'Escaldes-Engordany, la qual ha estat declarada nul·la de ple dret per la jurisdicció ordinària. Els recurrents consideren, a diferència del Comú d'Escaldes-Engordany, que la seva finca ha de romandre qualificada com a sòl urbà consolidat.

La Sala Administrativa ha donat lloc a la pretensió comunal i ha declarat la nul·litat dels POUP comunals dels anys 2007 (aprovat pel Decret comunal del 31 de desembre del 2007) i 2018 (aprovat pel Decret comunal del 25 de juny del 2018) en relació amb la classificació, com a sòl urbà consolidat dins de la unitat d'actuació UA-SUC-39, de la finca anomenada "*Terres del Solà de l'Estany*". La Sala Administrativa considera que els terrenys en qüestió no gaudeixen dels serveis urbanístics bàsics i suficients i que, per tant, no compleixen amb els requisits imperatius establerts a l'article 25 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme (ara endavant LGOTU).

Les parts admeten que la urbanització de la finca havia estat aprovada anteriorment als POUP, mitjançant els Decrets del 29 de novembre de 1995 (construcció d'un vial privat dins de la finca "*Terres del Solà de l'Estany*") i del 17 de març de 1999 (autorització per dur a terme els treballs de parcel·lació, urbanització i construcció dins la finca esmentada). Els recurrents, malgrat no qüestionar substancialment l'estat real de la finca, sostenen el seu caràcter consolidat per motius de legalitat, particularment, en aplicació, al seu cas, de l'article 83 de la LGOTU, de la seva disposició addicional segona, així com dels articles 7.1 c) i 8.1.2 del Reglament urbanístic. Reproduïm, a continuació, el contingut d'aquestes normes:

- Article 83 de la LGOTU: "*Amb l'objecte de simplificar el procés urbanístic, i si es tracta de poblats, urbanitzacions ja existents o aprovades o zones urbanes consolidades, el Pla d'ordenació i urbanisme parroquial els pot incloure en una sola unitat d'actuació i regular l'ordenació d'aquesta unitat de manera directa, si bé amb la precisió i el detall suficients, de tal forma que faci innecessaris plans parcials d'urbanisme posteriors*".

- Disposició addicional segona de la LGOTU: "*1. En les urbanitzacions aprovades d'acord amb la normativa anterior als plans d'ordenació i urbanisme parroquials que encara tenen obres d'urbanització inacabades, que no han entregat la vialitat al comú, o que no compleixen els estàndards mínims que estableix el Reglament d'urbanització, el Pla d'ordenació i urbanisme parroquial pot fixar una amplada dels vials inferior i uns pendents superiors als que estableix el Reglament d'urbanització, però que han de ser iguals, com a mínim, als previstos en el decret d'autorització de la urbanització. L'autorització d'una amplada de vial inferior o d'un pendent superior als que resulten de la normativa vigent requereix el previ informe favorable del Ministeri titular de protecció civil.*

2. En les urbanitzacions a què es refereix l'apartat precedent, els propietaris tenen l'obligació de realitzar, a les seves costes, les obres d'urbanització pendents i, si escau, l'entrega de vials al comú. Amb aquesta finalitat, el Comú delimita polígons d'actuació, a proposta dels propietaris, o bé d'ofici. Els propietaris han de contribuir a l'execució de les obres d'urbanització pendents en proporció a l'aprofitament urbanístic que els correspon, estigui materialitzat o no; amb aquesta finalitat, s'han de constituir en Associació de Promoció Urbanística. Completades les obres d'urbanització pendents, es procedeix a l'entrega dels vials al comú (...)".

- Article 7.1 c) del Reglament urbanístic: "*Constitueixen el sòl urbà els terrenys que el Pla d'ordenació i urbanisme parroquial inclou en una unitat d'actuació de sòl urbà pel fet d'estar en algun dels supòsits següents: (...) Terrenys amb una urbanització aprovada a l'entrada en vigor de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, susceptibles, segons el seu article 83, de ser inclosos en una unitat d'actuació de sòl urbà consolidat de gestió directa*".

- Article 8.1.2 del Reglament urbanístic: "*Dins del sòl urbà consolidat també s'inclouen els terrenys sense urbanitzar però amb una urbanització aprovada amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, que, d'acord amb l'article 83 de la Llei esmentada, el Pla d'ordenació i urbanisme parroquial ha d'incloure dins del sòl urbà, en una unitat d'actuació de gestió directa*".

3.4. La Sala Administrativa fa seves les conclusions de la Batllia, en el sentit d'afirmar que l'article 25 de la LGOTU ha de prevaler sobre el seu article 83 i quant a la disposició addicional segona, considera, com la primera instància, que (només) té per objecte "*facilitar la regularització dels antics vials que, per la seva orografia o pel traçat històric, no poden complir les noves dimensions mínimes, evitant que quedin urbanitzacions bloquejades només per qüestions de pendents o amplada de carrers*", però que aquesta "*impossibilitat física o històrica, que pot justificar l'adaptació dels vials, no és equiparable a la manca de serveis essencials*". La Sala Administrativa afegeix que el redactat de la disposició addicional segona és més propi d'una disposició transitòria i quant a la menció que fan els recurrents de la seva sentència 20-2010, explica que es refereix a un dels paràmetres (amplada inferior d'un vial) de la disposició addicional segona de la LGOTU que permet al POUP no respectar els requisits del sòl urbà.

3.5. Com bé assenyalen els recurrents, el raonament de la Sala Administrativa parteix d'una premissa errònia, ja que aquesta va incórrer en un error en l'estudi i en l'anàlisi d'una sentència concreta de la mateixa Sala Administrativa que va ser al·legada, a bastament, pels recurrents en el seu escrit d'apel·lació.

En efecte, els interessats van invocar de manera indiscutible, davant la Sala Administrativa, la seva sentència 20-2010 del 12 d'abril del 2010, com consta en el cos de la sentència avui discutida (antecedents de fet, apartat 6). El Comú d'Escaldes-Engordany va tenir, fins i tot, l'oportunitat

d'argumentar sobre aquest precedent en el seu escrit de contesta al recurs d'apel·lació. De forma inesperada, la Sala Administrativa es refereix a una altra sentència, concretament, la 13-2010 del 3 de març del 2010, la qual està massa allunyada del cas en litigi.

En qualsevol cas, si ens remetem a la sentència 20-2010 del 12 d'abril del 2010, resulta que, en aquell moment, la Sala Administrativa va declarar que uns terrenys de la Massana, que tenien una urbanització aprovada amb anterioritat a l'entrada en vigor de la LGOTU, havien de ser qualificats com a sòl urbà consolidat i inclosos en una sola unitat d'actuació, basant-se en una lectura combinada de l'article 83 de la LGOTU, dels articles 8.1.2 i 11.1 del Reglament urbanístic, de l'article 130 de les Normes Urbanístiques del POUP corresponent i d'acord amb el fet que els terrenys litigiosos havien estat objecte d'un tractament unitari mitjançant un projecte d'urbanització anteriorment aprovat.

Atès que l'assumpte massanenc presentava una analogia suficient amb el cas que ara ens ocupa, la Sala Administrativa hauria d'haver explicat, amb detall, si el supòsit actual era similar i, si resultava ser el cas, si confirmava la seva sentència anterior o bé procedia a un gir motivat de la seva jurisprudència com ho exigeix el principi constitucional de seguretat jurídica, juntament amb l'article 339.2 del Codi de procediment civil, aplicable supletòriament al procés contenciós administratiu, d'acord amb la disposició addicional primera de la Llei del procediment contenciós administratiu.

Aquest error, sobre un greuge que podia resultar decisiu, genera una fractura lògica en l'aparell argumental de la sentència del 5 de març del 2026, dictada per la Sala Administrativa.

A més, la motivació emprada per la Sala Administrativa no permet comprendre, de manera suficientment convincent, per quines raons l'article 25 de la LGOTU exclouria, en aquest cas, l'eventual aplicació del règim específic derivat de l'article 83 de la mateixa Llei i dels articles 7.1 c) i 8.1.2 del Reglament urbanístic.

Com a conseqüència de l'argumentació anterior, és procedent declarar la vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en el seu vessant relatiu al dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, juntament amb els seus efectes correlatius.

3.6. L'estimació del recurs d'empara determina que no sigui procedent cap condemna en costes (article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional *a contrario*).

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Estimar el recurs d'empara interposat per la representació processal de la Sra. Sandra Tomàs Marot i del Sr. Raül Tomàs Esteve contra la sentència del 5 de març del 2026, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

2. Declarar la vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en el seu vessant relatiu al dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

3. Anul·lar la sentència del 5 de març del 2026, dictada per la Sala Administrativa, per tal que aquesta dicti la resolució que estimi oportuna sobre les bases consignades en el fonament jurídic 3.5 d'aquesta sentència.

4. Declarar que no és procedent efectuar cap condemna en costes.

5. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal dels recurrents, a la representació processal del Comú d'Escaldes-Engordany, a la Secció de Contenciós-Administratiu 2 de la Batllia, a la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 15 de juny del 2026.

Joan Manel Abril Campoy

President

Pere Pastor Vilanova

Vicepresident

Jean-Yves Caullet

Magistrat

Víctor Torre de Silva López de Letona

Magistrat